

Keliaujant į Dakaro ralį, lėktuvo bilietų neužtenka – tuo įsitikino projekto #iGo2Dakar dalyviai Mindaugas Plukys ir Andrius Laucius. Vien dalyvavimas maratone ir akreditacijų pildymo procesas nėra trumpas, o jie dar ir automobilį iš Lietuvos gabenasi – čia įsigytą ir patobulintą „Nissan Navara“. Todėl Dakaro gerbėjai turėjo progą iš arti susipažinti su visa ralio biurokratine virtuve bei patirti, ką reiškia 3 savaitių trukmės kelionės kitame žemyne planavimas.

Pasiruošimas ir Dakarui, ir kelionei

„Su Dakaro raliu susijusi biurokratija nėra iš paprastųjų. Reikėjo ne tik pildyti akreditacijos prašymus, įvairias formas dėl automobilio gabenimo, bet ir atlikti daugybę formalumų Havre – Prancūzijos uostamiestyje, iš kurio visų Dakaro dalyvių technika su keltu iškeliavo į Peru. Gerai, kad daug lietuvių jau yra pramynę šį kelią, tad sulaukėme nemažai pagalbos. Tik lapkričio pabaigoje, kai mūsų „Navara“ jau buvo vandenyne, atsikvėpėme ir pradėjome galvoti apie kitus pasiruošimo trijų savaitių kelionei etapus“, – pasakoja projekto #iGo2Dakar dalyvis M. Plukys.

Pirmieji į galvą keliautojui atėję klausimai – vizos, skiepai, draudimai. Ko reikia, o kas nebūtina?

Peru, Bolivija ir Argentina – šalys, kuriomis vyks 40-asis Dakaro ralis – yra gana civilizuotos ir Lietuva su jomis palaiko gerus santykius, tad trumpalaikiams vizitams vizos nereikalingos. Keliaujant į jas, privalomų skiepų nėra, tačiau kai kuriose vietovėse yra didelė tikimybė gauti geltonojo drugio užkratą. Tai – daugiausia džunglių teritorijos, kuriomis Dakaro ralis nevyksta. Kai kur taip pat yra tikimybė susirgti kai įvairiomis hepatito formomis ar maliarija, tačiau nuo pastarojo užkrato skiepai dar neišrasti.

„Atsarga gėdos nedaro, tad į vieną petį gavau skiepą nuo geltonojo drugio, į kitą – nuo hepatito A ir B. Nors tikimybė užsikrėsti menka, tačiau skiepas – kaip draudimas. Visada tikiesi, kad jo nauda įsitikinti neteks“, – šypsosi komunikacijos specialistas.

Dėl tos pačios priežasties – siekiant išvengti netikėtumų – būnant užsienyje reikalingas kelionių draudimas. Pasak M. Plukio, jį projekto dalyviai rinkosi atidžiai, mat būtina įvertinti, kokio tipo sužeidimus konkretus draudimo polisas kompensuoja, kokia yra medicininių išlaidų draudimo suma. M. Plukys teigia papildomai apdraudęs savo ir kolegos kelionės išlaidas – jei skrydis vėluotų ir dėl to būtų patirta nuostolių, juos draudimo bendrovė kompensuotų.

„Kartu gabensime nemažai brangaus bagažo – ten bus vaizdo kameros, fotoaparatai,

specialūs smūgiams atsparūs „Getnord“ telefonai ir daugybė kitos įrangos, tad buvo svarbu pasirinkti tinkamą bagažo draudimo sumą. Dėl viso ko ir savo civilinę atsakomybę apdraudėme – vien tam, kad svečioje šalyje nekiltų netikėtų nemalonumų“, – aiškina M. Plukys.

Kaina priklauso nuo valstybės

Projekto #iGo2Dakar dalyvius apdraudusios bendrovės „If“ rinkodaros vadovas Džiugas Šaulys sako, kad šių keliautojų draudimo poreikiai nėra specifiniai. Daug toli keliaujančių žmonių pasirenka finansinę apsaugą nuo tokių pačių rizikų, o kaip vieną iš svarbiausių draudimo poliso eilučių jis pabrėžė didžiausią kompensuojamą draudimo sumą – ji kai kuriose šalyse penkiaženkle tapti gali labai lengvai.

„Vidutiniškai gydymo įstaigos sąskaita užsienyje sudaro apie 650 eurų, o brangiausiai kainuoja tokios ligos ar traumos, kai prireikia skubios chirurginės operacijos. Tuomet gydymas gali atsieiti ir ne vieną dešimtį tūkstančių eurų“, – teigia D. Šaulys.

Todėl skirtumai tarp kelionės draudimo Pietų Amerikoje ir Europoje gali skirtis dvigubai. D. Šaulys pateigė pavyzdį, jog bazinis savaitės trukmės kelionės draudimas Ispanijoje gali kainuoti 4 eurus, tuo tarpu Argentinoje – apie 7.

Specifinės taisyklės

Išsiaiškinus visas reikalingas papildomas paslaugas, keliautojai perėjo prie kitos svarbios dalies – maisto. A. Laucius 2017-ųjų sausį jau lankėsi Dakare ir teigė, kad perkant maistą tik vietoje, išgyventi sudėtinga. Ralio karavanas retai apsistoja didmiesčiuose, kur už kampo būtų prekybos centras, tad ką nors į burną įsimesti tenka tik dalyvių stovykloje bivuake arba pakelės degalinėse.

„Bivuake organizatoriai visus dalyvius pamaitina – čia ir pusryčiai sotūs, ir vakarienė nebloga, ir dar šokių tokį maisto daavinį išsivežti duoda, o vandens išvis neriboja – tai svarbiausia apsauga nuo dehidratacijos dykumose. Tačiau dienos metu norisi ne vien organizatorių duodamus sausainius graužti ar misti degalinėse parduodamais dešrainiais“, – pasakoja fotografas.

Todėl projekto #iGo2Dakar komanda paėmė pavyzdį iš kariuomenės ir į Pietų Ameriką vežasi net 40 vienetų lietuviško maisto daavinio. Tai vakuume supakuotas maistas, kurį pašildyti galima pačioje pakuotėje esančia įranga – tokius daavinius naudoja viso pasaulio kariuomenės. Juos valgant galima greitai pasistiprinti bet kur ir bet kada, o faktas, kad toks

maistas naudojamas kariuomenėje, patvirtina jo kokybę ir maistingumą. Be to, vienoje pakuotėje yra ne tik šildomas patiekalas su mėsa, bet ir kava bei šokoladas.

Tačiau toks sprendimas dar negarantuoja ramybės dėl vieno gana neįprasto draudimo – iš Peru į Boliviją draudžiama įsivežti maisto produktus.

„Vis tik manome, jog vakuume supakuoti produktai nesukels įtarimų, juolab kad jie pirkti ne Peru“, – viliasi projekto #iGo2Dakar iniciatorius M. Plukys.

